

Speelman en Speelman

Lach het weg

Daan (35) en Joost (36), twee broers afkomstig uit Haarlem. Ze komen uit een gezin met nog een oudere broer en een jongere zus. Op jonge leeftijd zijn ze vanuit Haarlem naar de Veluwe verhuisd waar ze tot hun twintigste gewoond hebben. Maar via een omweg zijn de twee toch weer in Haarlem terechtgekomen.

Beiden zaten van jongs af aan op voetbal en niet geheel onverdienstelijk (Hoofdklasse amateurs). Ze speelden in hetzelfde team. Vanaf het moment dat ze begonnen met muziek maken, zaten ze vaker op de bank en moesten er keuzes worden gemaakt. De tijd van luidkeels zelfgeschreven liedjes zingen met het hele team in de kleedkamer was toen voorbij.

Joost deed nog een poging te gaan studeren, maar haakte na een jaar af. Reden daarvoor was de auditie van het tweetal op de theateracademie in Amsterdam. Samen naar school, samen leren en samen wonen. Kortom, alles samen. Ze wisten vanaf het begin dat ze samen op de planken wilden staan. En zo geschiedde.

Daan en Joost hebben hun achternaam niet zelf gekozen. Maar dat deze ook zelf verzonnen had kunnen zijn, is een feit. Want spelen is wat ze doen, waarbij hilarische scènes en mooie liedjes elkaar afwisselen. Als broers van bijna dezelfde leeftijd gaan ze gezamenlijk door dezelfde levensfasen heen. Vaak verwerken ze deze actuele en tevens persoonlijke momenten in een boodschap die ze op dat moment graag kwijt willen. Ze kijken, zoals ze zelf zeggen, graag naar de wereld om zich heen. Deze hoeft je soms niet eens erg uit te vergroten om er een mooie scene of een lied over te maken.

Waar halen jullie je inspiratie vandaan?

"Wij putten onze inspiratie uit alledaagse dingen", zegt Daan. "Laatst dronken we ergens koffie en zei Joost: 'Het valt me op dat er ineens zo ongelooflijk veel van die koffietentjes uit de grond worden gestampt. Het lijkt wel alsof iedereen ineens behoefte heeft aan koffietentjes! Er is inmiddels een hele wereld ontstaan om dat bakkie koffie met snelle wifi, start-ups, zzp'ers enzovoort. Daar kunnen we wat mee.' We duiken meestal achter de piano of we zien er een scene in. Joost schreef ooit een verhaal nadat hij in een cafe een nette man hoorde opscheppen over hoeveel hij verdiende met zijn topbaan. Die man zat in het cafe omdat zijn vrouw hem niet meer wilde zien bleek achteraf. Hier kwam het verhaal 'de arme rijke man' uit voort."

Even terug naar jullie jeugd. Kunnen jullie kort beschrijven hoe je als broers zo in dit vak gerold bent?

Daan: "Ik wist van kinds af aan wat ik wilde worden: zanger. Ik zong altijd al. En nee, ik hoef dat hele verhaal over dat ik bij Kinderen voor Kinderen zat, nu even niet te vertellen. Er zijn dingen waar je liever niet meer over praat."

Joost: "Ik wist het niet. Ik zong niet en ik was al helemaal niet bezig met entertainen. Ik was juist meer een jochie dat zich op de achtergrond hield. Dat entertainen kwam later pas." Hun moeder moest ooit op pianoles. En zo kwam er opeens op een maandag een piano in de woonkamer te staan. Alle vier de kinderen moesten, solidair aan moeder, de piano leren bespelen. Joost bleef als enige lessen volgen, de rest haakte al snel af. "Peter Beets, mijn pianoleraar, merkte al snel dat het niet slim was om mij noten te leren lezen. Maar dat hij beter aan de slag kon met akkoorden en loopjes. Toen ik twaalf jaar was begon ik de piano

te ontdekken en ik ben nooit meer gestopt. Tot op de dag van vandaag lees ik geen noten, al staat dat nog wel op mijn 'lijstje'."

Daan: "Joost en ik zochten liedjes uit van bekende artiesten die we op een gegeven moment zo goed kenden, dat mensen bereid waren er wat voor te betalen. Vijftig gulden in het begin. En zo werden onze eerste optredens in de lokale barretjes geboekt. We zullen je verder alle avontuurtjes besparen, maar we schreven uiteindelijk zelf onze eerste liedjes en mochten het culturele seizoen openen in de schouwburg in Harderwijk. Na dit eerste contact met het theater waren we verkocht en besloten we samen naar de theateracademie in Amsterdam te gaan. In 2005 deden we mee aan het Kleinkunst Festival en werden tweede. We stonden in de finale met Pieter Derks en Van der Laan & Woe. Er kwam een impresariaat om de hoek kijken en het spelen werd ineens werk. Inmiddels zijn we vijf programma's en drie studio-albums verder."

Worden jullie niet af en toe gek van elkaar? Ik kan me zo voorstellen dat het toch anders is om met je broer samen te werken.

Samen: "Tja, die vraag zou je ook aan iedereen kunnen stellen die een relatie heeft. Ja, je wordt af en toe gek van elkaar. Maar dat moet ook! Waarschijnlijk is het juist een voordeel is dat we broers zijn: je maakt ruzie en klaar."

Jullie zijn genomineerd met jullie programma 'Optimisten' voor de Neerlands Hoop Prijs, stonden in Ahoy in het voorprogramma van De Dijk, werden tweede met het AKF, zijn elke keer bij Giel@3FM op de radio en toch spelen jullie meestal in de middenzaal? Ontbreekt er nog een hit?

"Haha, ja, dat is nou een typisch gevalletje van succesperceptie. Je mag tegenwoordig blij zijn dat je speelt! Mensen kopen geen muziek meer, de kaartverkoop neemt landelijk af en wij staan gewoon te spelen in de middenzaal. Dan moet je niet klagen. Een hit zou toch nooit je focus moeten zijn als theatermaker? Mocht er op ons nieuwe album een hitje staan dan bepaalt het publiek of het vaak gedraaid gaat worden of niet. Wie weet... We hebben er in ons huidige programma zelfs een scène over. We vertellen dat we een hitje hebben liggen maar dat we wachten op een allesvernietigende ramp. Een hit staat of valt bij de timing. Kijk maar naar Jeroen van der Boom of de Marco's en de Ali B's. Erg leuk om te spelen."

Jullie huidige programma 'Lach het weg', waar gaat het over?

"Het gaat over deze tijd waarin we allemaal 365 dagen per jaar succesvol en gelukkig kunnen zijn. Alles moet en alles kan beter. Neem een ijsbad, vreet Goji bessen in je yoghurt, ga in therapie, slik Ritalin en wees vooral blij. Het is de mooiste tijd!

We leven in de hemel op aarde en als je maar even niet gelukkig bent, dan kun je er wat aan doen. Ook moeten we de hele wereld maar begrijpen en ondertussen grip blijven houden op ons eigen leven. Natuurlijk levert dit alleen maar teleurstellingen op! Als je altijd maar denkt dat het mooiste nog moet komen, levert dat ook een K-situatie op als je eenmaal op je sterfbed ligt. De illusie dat we bijna 100% volmaakt gelukkig kunnen zijn, daar gaat de voorstelling over."

Jullie zijn momenteel een nieuw programma aan het schrijven. Kunnen jullie daar al iets over zeggen?

"Nee, nog niet. We gaan in het seizoen 2016/2017 de theaters in met onze nieuwe show. Kom maar gauw kijken bij een try-out als 'ie af is. Één ding: het wordt beter dan ooit!"